

Emrah Sönmezışık

Cumba

Cumba

UPAS Yayın

-29-

“İkindiliklerde”

-Cumba-

Emrah Sönmezışık

Mayıs 2020

upas.evvel.org

Yayına Hazırlayan

Zafer Yalçınpınar

E-posta

upasnesriyat@gmail.com

Emrah Sönmezşık (1986, İstanbul)

Deniz Harp Okulu Elektrik-Elektronik Mühendisliği Bölümünden mezun. 2015 yılı Kasım ayı itibariyle ordudaki görevinden ayrıldı. İstanbul'da yaşıyor.

Şiir Kitapları

Yaka (2013, Etki/Dize, İzmir)

Avazname (2016, Hayâl Yayınları, İstanbul)

İkindiliklerde -Kırık Küp- (2019, UPAS Yayın)

İkindiliklerde

-Cumba-

Cumba /5

Erketeci Kemal /7

Fikriye Hanım /9

Hikâye /11

Ufukta /12

Köşebaşı Çiçekçileri Erkencisidir Ölümün /13

Uzun Yol Ağlamaları /15

Maya /17

Cumba

çok çok önceydi, hiçbir gecenin içinde dolaşmamıştım henüz, boş kuyularda unutulmuş bakraçlar gibiydi, naftalin ağaçlarının gölgesindeki cesetler gibi, başım mı uzaktı ayaklarıma, ayaklarım mı uzaktı başıma, boynumda sonbahar yapraklarından örülmüş bir zincir, her şeyin şimdide eskidiği gemilerdi, acılarımızdı, hikâyemizdi işte

hangi sayfayı açsam kanatlarca bir göktü, menziline varırdı varmasına yol ama kendinden önceydi her gelen, sargın hançerlerdi, kaç kere sordular seni bana, onlar ki yanıp yanıp sönen ışıklılar, sönmek için dönüp dururdu kalpleri, çıplak ayaklı öğlenlerde üşümüşlerdi bir kere, onlar ki yatağına kuraksayan suydular

hiç aynı resme bakmamıştık biz sizinle, sizi anlatan şeyler onları da anlatırdı elbet, façası çizik bir akşamdı, hangi kalabalığa yeltensek dar koridorlardan geçerdin yol, gölgemizin üstüne düşen gölgeydi, kurduğu tuzakları dolaşır gibiydi çoğu, kimi okulda, kimi eve dönerken merdivenlerde, kamuydu, kamuydu her şeyin geçinde

ki aklımız ermezdi gidenlerin gittiğine, uzaklarda bir n harfi gibi güverteye düşerken kuşlar, bıraksanız annesini yeniden doğururdu çocuk, bıraksanız kendi karnını yarardı, başı gövdesinden ayrılmış bir bedeni boyardı sonra, oydu atlaslarca izlenen, bıçaklıydı ya da tabancalıydı solukları

ana kucağından düşmüştük hayata, bir buğday, bir buğdayda çoğalırdı, ama tutan bir kandı kime bakınsak, gülün bülbülünü sayıkladığı gecelerdi, duvarlarına asbest sıvanmış evlerin geceleri, gecelerimiz

son vapur da alıp götürmüştü cebimdeki mendili, zaten siline siline yazılmamış mıydık bu mermere, zaten rıhtımlardan söküle söküle, yanaştığı kıyının terkiydi sonunda herkes, sığamazsın ya kendine bile, sesin sözcüklere sığmaz, cumbalar evlere

bunu sen de biliyorsun, üç el silah sesi, üç okyanus, hepi topu birkaç tişört, birkaç gömlekti, bizim buralarda böyleydi, havalanmazdı peşinden koştuğumuz uçurtma, çünkü doymazdı denizler nehirlerine, çünkü çıkmazdı bazı sokaklar kınından, bizim buralarda böyleydi, önce babalarına gömülürdü kızlar

Erketeci Kemal

Neresinden bakarsan bak, güllerin tenhasıydı
Evet, bendim, yüzümü yunduğum acı
Sokak sokak kanayan bir aşkı
Hep aynı yaradan sıyrılan kabuk, evet, ben

Kundakta unutulmuştum, dikenine sarınan her ağaç gibi anneme benziyordum
Ama'larım vardı çokça biriktirdiğim, kâğıttan gemilerdi, tetikte akşamlar

Güzel şeylerin çıkmazıydım, boşalan köyler gibi bir şeydi işte
Jeopolitiki, yalnızlıktı, önemi yoktu hangi evi kimin soyduğunun
Marifet Erketeci Kemal olmaktı, marifet kafesini suskunluğuyla kıran kuştaydı

İncecik kelimelerle örülüydük birbirimize
Bazı şeyler yokluğunla ölçülürdü
Okul çıkışı sarılan cigaranın koğuşurmaya yer olmadığı, yokluğunla

Tutduğum ne varsa duvarlarımdı artık
Gecelerime pekişen düşünceler, uykularımı inciten canavar
Hey sen, boynuna sarıldığım karanlık

Sökülmüş çivilerdi, paslı ve eğriydi gitmelerin tarihi
Bazı adamlar, bazı kadınları severdi
Bazı bazıydı kıyılar denizlerine ve kaç kere gülmezse bir çocuk

Kime sorsalar her vazoda kanayan bir çiçektin oysaki
İnsanın insana sinmediği veya beklenmediği saatlerdi
Kırılmıştı cam çerçeve, kendine bir sen kalmıştı
Yol desen yalnızlıktı daha başında

Erkenden bir avluda bulacaklar şimdi seni, sonra kolundaki izleri
Cebindeki tarağını, sakalındaki aynayı sonra
Hiçbir şey deme sakın onlara, bir bıçak, bir hüznü bölüştürmeyecekse
Hiçbir zaman da deme, nasılsa üveyikler de unutmuştu kalbini

Bugün dünden de uzaksın ellerine, bakışlarında yırtılan ipek, çürüyen ten ve eşya
Aynı çatıydı, aynı gök, başka bir şey değil, gözlerin hiç değil

Dediler ki kavını yitiren senmişsin, bütün sıcaklıklardan uzak ve görünmez
Aslında neydi, solardı bakılmayan her fotoğraf
Hatırlanmazdı bir cinayetin kıyısındaki deniz

Fikrîye Hanım

hüzün tramvayları geçer bu duraktan, olanca memeleriyle Fikrîye Hanım geçer bir de, ne yan yana çiçeklenen iki elmaydık biz onunla, ne de yan yana iki lahit, aynı kordan koparılan binlerce ateş, milyonlarca kez sönse de, sözgelimi hiç sevmesek de birbirimizi, ırmaklar yine yataklarında yıkanır ve hataları temizlerdi insanı

aslında bu bize bir sırrı anlatırdı, ne kadar uzaktaysak o kadar tamamdı ellerimiz, ama bitesiyse bir salgını yeniden yayarken veya düğümlü dallarını aralarken ömrün, saksıdaki kaktüs kadar bile sarılamamışsak kendimize, kırılacak birer kadehti kalplerimiz

odaların soluksuz eşyalandığı tam da bu saatlerde ve yine bazı saatlerde kanın hararetlendiği, meme tutmaz bebeklerin hıçkırıklarıyla uyuyup, Çeşme'den Navarin'e giden bir gemide uyanmışsan eğer, akmadan kurumuşsa gözündeki yaş, üstüne üstlük hiçbir postala sığmazken ayakların, duvarlara selam durdurulan bir çocuğun bedeninde büyüyorsa sürekli, ah! şu ellerimiz

zamanını sorma sakın, ne duyulmuş, ne de görülmüştü, raylar tik tak tik tak adımı haykırıyordu, kırılmıştı kırılmaz sandığım kabuk, kafeste kalan tüyleriydi güvercinlerin

kimi toprağa düşen selaydı, kimi zil zurna, kimi künyemle çağrıldığı kapılar, kimi sunaklar, diyelim ki unuttum bütün bunları, diyelim ki kalabalığın arttırdığı bir meraktaydım, çerçiler ve zerzevatçılardı

her mekânın uzaktan bir izleyeni vardı ama *ölülerin mezarlarında ölmeye devam ettiklerini* düşündükçe, bazen insan kendi tenine bile yenilir, ne yaparsan yap, bir resmi eskisi kadar sevemezsin bazen, varsın dağlar karanlığını bilensin, Fikrîye Hanım dediğiniz zaten, sarışın bir tablonun bakıldıkça esmerleşmesi

Hikâye

Silinmiřti adım kayıtlardan
Bir çiçeğin tekrar tekrar kuruduđu günlerdi
Bir sabun on rupi ediyordu
Bir řiře sođuk su
Çiğnenip tükürülecek tütün kadardı
Kolumdaki saatse çalınacak kadar
Kollarımız ki en akışkan uzvumuz

Limandaki taksiciler seni soruyordu sürekli
Güvertedeki işçiler işçi olduklarının farkında değillerdi
Bir kadın görseler bazılarının başları eğik
Bazılarıysa bira ikram ediyordu sana
Sen giyinmeyi unutmuştun galiba
Sevişsek diyorduk en son, onu da unutmuştun
Hem giyinmek için kaç metre bez gerekirdi insana
Ömrünce kaç metre kürk

Diye diye sayıklarken arşı
Aklımda sana yetişme telaşı
Aklımda söylenmemiş doğrular
Arap Emirlikleri'nde Hintli olmak böyle bir şeydi sanırım
Okulu dereceyle bitirmek gibi bir şey

Ufukta

Suluk çarşaflarında ısındığımız
Başka başka yatakların otellerinde
Uzak ülkelerin uzak olmalarından önce
Kadın veya erkek olmanın karşılıklı kararsızlığında
Parayı parayla pantolon gibi değiştirdiğimiz
Kanlı ve kanlı bütün güvertelerin gemilerinde
Belki de zürafa kulaklı kentlerin alımlı caddelerinde
Hep aynı karanlıkta, toprak tam da çimene susamışken
Daha soğumamışken damarlarımızdaki ses
Aynı yanlışlık gibi memelerimdeki, aynı asimetri
Kimseler ama kimseler bulamamışken nedenini
Bana sorarsan eğer, rüzgârın didik didik ettiği
Sorular denizinin en civcivli vardiyasında
Bana sorarsan eğer, Mars'ta ve Jüpiter'de, yani
Yeni doğan bebeğin yarattığı o boşlukta, ufukta!

Köşebaşı Çiçekçileri Erkencisidir Ölümün

Haydi! unutam kancıklığını şantiyelerin
Asfaltın petrole susamışlığını
Karanlık yine karanlıkla örtünsün
Çivi çiviye çakılsın, kalp kalbe

Yersiz sevinçlerimi topla, biriktir onları
Damarlarımda sulanan zehir, gidenlerin tortusu
Paslı kabzasına tutduğum çağ
Adımlarımla kazındığım şehir
Günlerin uğuldayan öfkesi

Kaç kurak yazdır beklediğim seni
Söyle peştemallı güzel, söyle derdini Turnam
Ustam cümbüşüyle çekip gitmiş
Yurdum tuz dolu beşik, belinden bükülen nine
Everilen şeker kız sen de söyle

Yorgunuz yeniden yaşamaya
Sayıları toplayıp çarptığımız makineler gibi
İş çıkışlarının dipsiz saatlerinde
Takkeli bir halkın dağılmış gömleği kimseyi ırgalamazken
Bazı sokaklar vardır kadınların katbekat üşüdüğü
Bir tenhayı bölüşmek istersin
Sarındığın şüphe damla damla büyür
Bazı sokaklar vardır akrep ile yelkovan birbirinin celladıdır

Hayat kirlili bir yazmaya işlenmiş
Ya da sonradan kirletilmiş bu yazma
Vakit yok öyle uzun uzun düşünmeye
Ağzımda toplanan kalabalık kendi ayıbını biçiyor
Taziye meydanlarında yakılan anız
Babaların evlerindeki konukluğu

O kadar şeyim ki, işte o kadar dediğini duyar gibiyim
Hem duraksamadan kim gülebilir, ben gülemem
Beceriksizin tekiyim, evet dediğini duyar gibiyim
Bırak artık beni, kibirli ellerimi de bırak
Dünya Filistin sapanından savrulmuş
Dünya bıçak gibi dönüyor

Uzun Yol Ağlamaları

Kısaydı kollarım nereye uzansam
Yüzlerce aynaydı, aynalarca yüz
Öfkesi karnından taşan cumalarda
Menekşeleri solduran perşembelerdi
Hangi sokağa dalsam henüz ölen birini soğutuyordu kaldırımlar

Yarımlar hiç yoktan bir hüznün yapıışıydı
Bu yüzden saklamıştım yıllarca dilimdeki keşiği
Hep sırtına yürümüştüm dünyanın
Her şeyden biraz biraz, biraz asker, biraz şair

Asfalt alışkanlığı diye bir şey karıncalanıyor ayaklarımda
Havaalanlarındaki veya garlardaki kötü ihtimaller gibi bir şey
Taşın serin kucağında büyüyen birkaç anı
Kıskanç çocuklar gibi en çok da kendine yenilen ben

Değiştiremediğim şeylere benzedim zamanla
Söylediğim yalanlara belki de
Bilmem kaç milyon insan daha ölecek bu yıl
Yapraklarımız sorgusuzca yeşerirken
Dünya, ölü bir kızın karanlığıyla uyuyacak
Birden solacak üstümüzdeki gök
El işi bebekler, misketler ve denizaneleri; hepsi birden

Maya

bakışların kalem gibi sivrildiği sahillerde, insan eti dikene hasret kalmasın diye öpmüştüm seni, rıhtımlardan asfalt damlıyordu, o çok şeye olan tanıklığıydı mekânın, o çok şeyin çiğ yapraklar gibi döküldüğü

o gün bugündür koca kışlı binaları ve otoparklarını hiç sevmiyordum, kırk ayaklıydım, sözde Belen'e gidiyordum, geceyi sabaha aktaracaktım, göllerinde yüzecektim, çırılçıplak göllerinde

evrendeki bütün benler, bütün senleri arıyordu, yapıldıkça bozulan bir şiirin yorgunuydum, düşünceli bir yazın sonuydu, gün kuruları toplanıyordu damlardan, annemden emdiğim maya ekşidikçe ekşiyordu

upas

upas.evvel.org

İstanbul, 2020